

EL TEMPS QUE CORRE PER JOAN F. MIRA

Mostrar el poder

“Lerma i Barrionuevo mostraven el poder enviant la Guàrdia Civil a tancar repetidors de TV3. Aquests que manen ara, el mostren interferint emissions piratescament i amb procediments de mala pel·lícula d’espies.”

Sembla que aquestes últimes setmanes els governs que ens governen (si és que se’n pot dir governar) a Madrid i a València s’han posat insòlitàment nerviosos. No sé què els deu passar, supose que pensen que no governen prou i volen demostrar que sí. Com si digueren: no podem fer cap política econòmica perquè ja ens la donen feta; no podem fer cap política social perquè simplement no és el nostre tema; no podem ja fer obres públiques i tot això perquè no queda un duro gastador, etcètera. Què ens queda, doncs, per mostrar qui governa? Fer gestos d’autoritat, això queda. O més aviat gestos de poder. De manera que cal situar l’enemic, definir-lo, i després atacar-lo de front amb totes les armes disponibles: és així com es demostra qui té en les mans l’ús de la força. L’enemic, òbviament, és tot aquell que no entra en el seu joc de restaurar la dreta eterna d’Espanya.

L’enemic és el partit socialista (no Anguita, per favor: Anguita sí que entra en el joc, i no es priva de demostrar-ho), *El País* i altres diaris i televisions (que també restauren Espanya cada dia, però són més moderns i presentables), i el senyor Pujol i els catalans. Això és l’enemic, tal com ho explica la premsa del règim, *El Mundo*, *Época*, etc., la que incitava el govern a fer un acte d’autoritat, posar-lo damunt la taula, demostrar si a Espanya mana “Polanco-Pujol-González, por este orden” (sic, tal com sona: ho he llegit repetidament), o si mana Aznar i els seus amics. Llavors van dir-se: atacar directament Pujol ara no pot ser, anar contra González ja cansa i és inútil, per tant, queda Polanco, que ens vol fotre les ones. D’ací vingué el decret i el reglament, el futbol, definit com a bé d’interès general (després definiran els toros, la sarsuela, el flamenco i altres factors decisius de la vida nacional), la urgència legislativa, les veus irades, l’escàndol i la propaganda. Sense comptar que hi ha molts diners en joc, i els amics del govern no els volen deixar escapar. Els altres tampoc, és clar: no és que jo tinga cap feblesa especial pels senyors Polanco, Cebrián i associats, però si he de triar entre ells i els Cascos i Companyia, no ho dubtaré pas. Uns representen almenys una mica de civilitat, els altres no. És així de simple.

I bé, un petit president d’una incerta regió del llevant espanyol, de nom Zaplana (el president, no la regió), vist com actuava el seu *jefe* de Madrid, degué pensar que havia de fer una cosa semblant: ja que no governa, demostrar que mana. Pel mateix procediment: busquem un enemic, i ataquem. Ací ho tenia més fàcil, tot s’ha de dir: tampoc no podia fer anticatalanisme descarat (ara queda lleig, oficialment), ni disparar contra Lerma i el PSPV-PSOE, perquè han esdevingut pures hipòtesis, fantasmes sense cos. Li quedava buscar-se un Polanco local. Cosa impossible de trobar, ja que a València ni tenim polítics, ni Polancos ni res. I llavors és quan Eduardo Z. i els seus assessors (no oblidem que són forasters: encara no coneixen bé el país on han vingut a manar) es van fer un embolic. No tenien Polanco, però sí que tenen almenys un adversari: un bloc de gent, unes entitats, un setmanari, i tot això representat, *malgré lui*, pel nom del meu amic Eliseu Climent. De manera que van dir: “*ahora verá ese tío, lo vamos a joder*”. On ells, ignorants, pensaven que feien més mal.

No per via legal i reglamentària (simplement perquè per aquesta via ja és difícil—no impossible—fotre’ns més de com estem), ni per via de represàlies econòmiques o institucionals (idem: ja han fet tot el que podien), sinó per via nocturna, piratesca i clandestina. Per ordre superior, doncs (sense ordre superior era simplement impossible), són organitzats comandos tècnics, sofisticats aparells, equips i experts, i arriba el colp: ens tapen les emissions de TV3 al País Valencià, anul·len el futbol d’interès general, mostren qui té el poder. Lerma i Barrionuevo mostraven el poder enviant la Guàrdia Civil a tancar repetidors de TV3. Aquests que manen ara, el mostren interferint emissions piratescament i amb procediments de mala pel·lícula d’espies. No sé què es pitjor: en temps de Lerma, per mostrar el poder i les manies, cridaven els guàrdies; en temps d’Eduardo Z., per mostrar la mateixa cosa criden els tècnics. Algú pensarà que hem avançat una mica, de la Guàrdia Civil a la tecnologia, però almenys aquell quan llançava la pedra no amagava la mà. El drama d’aquest home que ara mana és que no mana ell. Mana ella: Ella. Però d’això, ja en parlarem un altre dia, si Déu vol.